

İkinci Manevi Annem Rahime İğci

– S. COŞKUNER · 14 Ekim 2017

İKİNCİ (MANEVİ) ANNEM RAHİME İĞCİ

Daha önce adına makaleler ve şiirler yazdığım öz anam Ayşe Hanım (Ülkü) COŞKUNER’i, 13 Ekim 2003 tarihinde sevdiğine yolcu etmiştik. Bugün bana hiçbir yakınlığı olmadan, hiçbir zorunluluğu olmadan, tamamen insani duygularla, uzun süre annelik yapmış olan Rahime annemden bahsedeceğim.

Rahime annem büyük halam Emine İğci ve Demirci Koca İrbelek, İbrahim İğci’nin büyük gelinidir. Halaoglum Ahmet İğci’nin hanımı olan annem, bugün 85 li yaşlardadır.

1958 yıllarında merhum anacığım beni doğurduktan sonra, doğumla ilintili olarak, o günlerde sebebi anlaşılamayan gizemli bir hastalığa tutulur. Hastalığa çare arama çabaları, anacığım yeni doğan bebeğini unutturur. Beni hiçbir şekilde gözleri görmez. Diyar diyar gezerek hastalığına çare bulmaya çalışır. O anlarda bana bakacak hiçbir kimse yoktur. Ablam benden sadece 6 yaş büyüktür ve bana hakkıyla bakabilecek donanımda değildir.

Rahime annem yeni evlenmiş ve birkaç yıl geçmesine rağmen çocuğu olmamıştır. Onların evleri Çavuşlar mahallesinde bizim evden aşağıda hamamın üst tarafındadır. Sık sık bizim eve gelerek benimle ilgilenmeye ve bakmaya başlar. Henüz bebeği olmadığı için, benimle bebek sevgisini gidermeye çalışır. Oldukça fakir ve imkansızlıklar içerisinde olmalarına rağmen, benim bakımımı yakından ilgilenir. İlk başlarda hep evimize gelerek, benim ihtiyaçlarımı gidermeye çalışır. Bir gün babama der ki; “Dayı, ben Süleyman’ı evime götürüyüm orada daha rahat bakarım” der. Merhum babam buna müsaade eder ama, hasretime dayanamaz ve kısa süre sonra geri getirmesini ister.

Onun olmadığı zamanlarda ablacığım kendi çocuk olmasına rağmen, benim bakımımı üstlenir.

İmkansızlıklar diz boyu. Bir gün anlatıyordu: “ Küçüklüğünde sana bakarken öyle eziyetler çektim ki, çaydanlıkla ağzına yukardan su dökerdim” dedi. Ben de: “ Suyun içine şeker eritseydin bari dediğimde”, tokat gibi bir cevap almıştım. “Şekeri kim yitirmiş de biz bulduk, bizim oğlan”.

Bir gün belli ki Rahime annem meşgul gelememiş. Ben yeni apalamaya başlamışım. Evimizin tahtalısının şahnişi yok. Aşağısı üç kat boyunda ve taşlık ve çalılıklarla dolu. Ablacığım beni çiş yapsın diye tahtalının en ucuna koyar. Bir süre sonra çişle ve kakayla birlikte dengeyi kaybeden ben, hooop aşağıya... Taşlık ve çalılıkların arasına. Hiç gören yok. Belli ki ablacığım kendi de bir çocuk olduğu için, beni çişe bırakıp oyuna gitti.

Bitişliğimizde tek katlı karpışte evde küçük halam, Devri’li Mustafa eşi, Merhum İsmail agam ve Adem abimlerin annesi otururdu. Halı dokurken benim düştüğümü alak malak görür gibi olur. Ama şemsiye uçtuğunu zanneder ve oralı olmaz. Bir müddet sonra şemsiyenin uçtuğu taraftan zırıl zırıl bir bebek ağlamasına benzeyen sesler gelince, halacığım kayıtsız kalamaz.

Halı dokumayı bırakarak, bizim evin önündeki taşlık ve çalılık mezbelelikten gelen sese doğru gider. Bir de ne görsün. Halsizlikten canlı ağlamaya takati kalmayan ben, kendim duyacağım kadar ve de şükürler olsun ki halacığımın da duyacağı kadar düşük bir sesle ağlıyorum. Halam hemen çığılığı basar ve aynı

zamanda beni kucağına alarak, bugünkü eski hastane ve şimdiki sağlık meslek lisesi olan, o zamanki sağlık ocağına götürür.

Gidinceye kadar saçının zülüfö başta olmak üzere, bir çok yerine çış ve kakam bulaşmış ve telaştan hiç farkına dahi varmamıştır. Bu olayı bana sağlığında defalarca anlatmıştı merhum halacığım.

O günkü şartlarda tedavim yapılır ve eve taburcu edilirim. Halam beni evimize getirir ve bir şiltenin üzerine yatırır. Babam yeni gelmiş duruma müdahil olmuştur. Halam babama demiş ki: "Amat bu çocuk ölecek, bak sana sessiz soluksuz yatıyor, düştüğü yer üç kat ve taş ve çalılıkların arası". Babamın çaresizliği satırlara değil, dünyalara sığmaz büyüklüktedir. "Aba, ölürse ölür ne yapalım".

Bu acı durumdan sonra, zannedersen Rahime annemle birlikte komşular da olaya dahil olmuşlar. Benim için ellerinden geleni yapmışlar ve takdir-i ilahi ölmemişim.

Merhum ağabeyim Mustafa, ailemizin en büyük çocuğı. İlkokulu bitirince baş muallim elinden tutarak ahırda mala bakan babama gelir: "Amed ağa, bu çocuk çok zeki bunu okutalım" der. Babacığım tarihe geçecek sözünü söyler: "Baş muallimim, kafasına 12.5 liralık şapka giyecek, (daha elbisesi ve diğer masrafları cabası) cebimde 12.5 kuruş yok" der.

Ablamı hiç okula gönderemez, İbrahim abimi de 5'e kadar okutabiliyor. Sıra bana gelince: "Bu çocuk öldüydü yeniden dirildi, bunda bir hikmet var. Ceketimi dahi satıp bunu okutacağım" der. Altı kardeşin içinden ortaokula başlatılabilen tek bendim. Bin bir güçlölkle ortaokulu bitirdiğimde, merhum babam dedi ki: "Oğlum biliyorsun imkanlarımız çok zayıf, devlet himayesinde bir okul tercih et" dedi. En masrafsız okul olan Astsubay okulu idi. Her masrafını devlet karşılıyor bir de küçük maaş veriyordu. Bütün gücümle kalıştım. Aileme mahcup olma lüksüm yoktu. Tek çarem vardı başarmak. Rabbime sonsuz şükürler olsun. Nefsimden O'na sığınırım. Yırtarak, tırmalayarak, İşletme Fakültesi, Yedek subaylık, Kredi Yurtlar Kurumu idari ve muhasebe memurluğı, Gazi Üniversitesi Asistanlığı, Yüksek lisans, Doktora, Yardımcı Doçentlik ve Anabilim dalı başkanlığı. En sonunda TBMM Burdur Milletvekilliğı.

Öldürmeyip bana bu başarıları nasip eden Rabbime sonsuz şükürler olsun. Doğuran merhum anama, sonsuz çaba sarf eden merhum babama, sonsuz gayret eden Rahime anneme, ablacığıma, merhum abime, emeğı geçen komşularımıza sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Rabbim hepsinden de gani gani razı olsun. Ahirete göçenlere sonsuz rahmet, sağ olanlara sağlık ve selamet niyaz ediyorum.

Selam, sevgi ve dualarımla... Allah'a (c.c) emanet olunuz...

14 Ekim 2017 Cumartesi Saat: 18.00. Antalya

Yrd.Doç.Dr. Süleyman COŞKUNER

21.Dönem Burdur Milletvekili

Kaliteli Yaşam Uzmanı